

Bingebråka

Tredje dagen i denna typ av tom lägenhet med två bråkande parter i börjar bli konstig. Ser jag full ut för människorna på bussen, har en inte rätt att kånka en 120 gånger 60 gånger 80 fågelbursbotten utan kalsonger halv elva en torsdag. Inga ord finns längre, hon vill varken höra eller förse dem. Och jag försöker göra rätt för mina misstag genom att komplicera ett meningslöst praktiskt problem bara för att inte blanda in henne, så att hon ser att mitt oräkneligt oändliga förstörande inte längre ska påverka henne. Hon frågade om jag kunde rulla igår och gick tillbaks in i sovrummet. När hon kom ut hade jag satt igång köksfläkten och ställt två stolar framför spisen. Det var åtminstone renare än vanligt, bara hennes disk från igår. Jag minns inte om New girl fortfarande kunde synas på bägge våra skärmar. Allt mitt resande från min soffsäng gav var ett oh no you don't. Ett välförtjänt sådant. Det är jag som gör henne värre än vad hon redan är. Hon röker medan jag fortsätter titta, volymen på datorn står på 6/100. Det hörs knappt, av någon anledning tror jag det respektlöst att hon ska höra att jag tittar på något. Så hon får bli hög i stel atmosfär tonsatt av språk från datorhögtalaren om vi är stilla nog. Så fort hon i tystnad gått och stängt dörren vandrar jag med datorn till spisen och röker upp resten. Jag sover dåligt och nätterna är ljusa och fåglarna borta och jag kan inte gå upp ur soffan. Eller jag kan om Netflix följer med. På odenplan hörs troligtvis inspelad fågelsång men det bodde en gråsparv här ett tag så jag tittar runt efter den. Jag trodde jag behövde rädda den en eftermiddag.

Problemet med serierna jag fyller tomrum med -Seinfeld under långa städttimmar, how I met your mother som nu börjat lagga för att jag i hemlighet tror att jag tittat sönder det under diskning och, som med New Girl, igenom långa kvällar av att inte vilja sova för hur ska imorgon kunna bli bättre - är att de påminner om hur ensam du är när du letar efter sällskap. Om hur förhållanden, bra förhållanden skall vara. Och att allt blir bra med tiden. At the end of the episode, everything goes back to normal som Fry lättat säger medans New New York brinner utanför. Och så börjar jag se mig själv i karaktärer som inte är jag men som kanske gjort misstag och jag borde nu imitera dem då de i nästa avsnitt blir förlåtna. Jag blir inte förlåten imorn. Därför fortsätter jag titta. Jag är så trött, så psykiskt och troligtvis snart fysiskt utmattad att jag börjar oroa mig över mina hasluktande känslor för Jessica Day som plötsligt blinkar till framför skärmen. Det positiva vansinnet, glädjen. Den saknad som fyller lägenhet strömmar ut ur skärmarna i sovrummet och vardagsrummet.

Behovet av upptåg och drama bland vänner, sällskap, social jävla samvaro. Hon är hundra gånger tröttare. Hon går inte ur rummet för att hon inte orkar. Hon som behöver allt detta mest. Glädje, nonsens, omsorg, stöd. Det framgår inte i denna text men det är henne det är synd om, hon som måste räddas. Ni har dock en alldeles för självcentrerad berättare för att fatta det. Han pratar bara om sig själv. Så nu sitter jag med fågelbursbotten på fötterna utan strumpor men med skor och önskar att jag var mer förbannad. Att jag var arg, att botten fastnade i tågdörrarna, att jag glömt nycklarna till mina föräldrar, att alla passagerar ser mig som en misslyckad, tangerande till vansinnig argsint sak som försöker göra något rätt trots miljarder motgångar. Samtidigt panorerar bilden över vår lägenhet där hon står upp och dricker kaffe, gör frukost, tittar matt på serier, pratar nån gång med sig själv. Och alla skulle se hur vi båda lider och jag skulle avförtjäna en del av mitt straff. Till slut skulle jag komma hem och hon skulle öppna dörren fortfarande i pyjamas, trots att jag bara borde gå in eftersom det är vår lägenhet, och massa korta väl valda fraser skulle sätta allt till rätta och så skulle vi kyssas. Under eftertexterna skulle vi ligga och prata i sängen efter att ha haft sex. Skratta så att ni förstår åt det är bra. Emellan avsnitten skulle jag gå till jobbet och hon vara fullkomligt ensam igen. Det fina med serier är ju att de bara fortsätter och fortsätter och fortsätter och

fortsätter och fortsätter och fortsätter och fortsätter och fortsätter och fortsätter på fortsatt främmande
välbekant vis.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Karl Nybom med Poeter.se id #88330 innehar upphovsrätten